

VERONIKA ZÝKOVÁ / 5. 1. 2017

O zvířatech a lidech s Terezou Kovářovou a Petrou Ptáčkovou

S režisérkou Terezou Kovářovou a produkční Petrou Ptáčkovou jsem se sešla v kavárně kina Ponrepo. Zajímala mě jejich aktuální spolupráce na filmu ZOO (nejbližší projekce proběhne 9. 1. v pražském Rock Café), ale i předchozí Skoro úplně vymyšlený film, Petřiny Animáčky a plány do budoucna.

Jak začala vaše spolupráce?

Tereza Kovářová (TK): Seznámily jsme se na UTB v roce 2009. V prváku jsem natáčela své první cvičení a byla jsem strašně vyjukaná a bála se, že udělám všechno špatně, že se ztrapním a že nedokážu, že jsem dobrý režisér. Měla jsem tu tendenci, že celý film zařídím sama, a pak jsem zjistila, že to neumím. A tak jsem se zeptala té slečny, co vypadala chytře a že v tom umí šlapat. Říkala jsem si: Takhle složité natáčení na ni nemůžu hodit. A byla to Petra Ptáčková, která se zas divila, že po ní chci tak málo věcí.

Petra Ptáčková (PP): Terka měla schopnost a vůli dotahovat věci a sama si je organizovat. Pamatuju si, že první velký úkol, který jsem pro ni měla zařídít, bylo přemluvit pána, aby nás v továrně nechal uříznout trubku. To se nakonec povedlo a Terka z toho měla strašnou radost.

TK: To bych nezvládla. Petra je člověk, který neumí vůbec lhát, ale má dobré přesvědčovací schopnosti. (smích)

PP: Taky jsem hrála v Terčině bakalářském filmu, *Podobnost čistě náhodná*, produkční, která neumí hrát, což byla moje téměř největší životní role.

TK: To je takový můj tajný fígl, že hrajou všichni sami sebe.

Jak vznikl Skoro úplně vymyšlený film?

TK: My už jsme s Petrou tehdy měly natočený jeden „velefilm“, Aktovka, který měl celých třináct minut a stal se na poměry naší školy strašně slavný, byly kolem něj skandály. Bylo automatické a samozřejmé, že filmy budeme točit spolu. V té době jsem začala psát scénář na motivy básně, kterou mi kdysi ukázal jeden můj kamarád. Šlo o zážitky ze Zlína a různé odpozorované situace. Tenhle projekt se protáhl na hodinu.

PP: Měl to být náš společný bakalářský film, ale my jste tehdy byli ještě dostatečně drzí, takže jsme se rozhodli, že ten film uděláme na vlastní pěst. A to se táhlo tři roky.

TK: Rozhodly jsme se, že školu nepotřebujeme a že nám nedala dostatek peněz na naše veledílo. (smích) Byla to taková mladistvá vzpoura. Tím pádem už to ale nebyl školní film, i když nám škola pomáhala.

PP: Když jsme měli film hotový, tak jsme řešili, co s ním. Protože ti všichni říkají, že kina hodinové filmy nepromítají. Když jsme ho sami vyrobili, začali jsme ho i sami promítat. Mně se líbila vize, že objíždíme kina, potkáváme diváky a bavíme se s nimi. Někoho napadlo, že bychom mohli jezdit v dodávce, kde bychom spali, to jsme pak realizovali a dva týdny jsme žili ve třech v dodávce. To bylo super.

TK: Napřed jsme film promítali v olomouckém kině Metropol. Poté postupně tam, kde byl ze strany fanoušků zájem.

PP: Fanoušci na facebooku dostali možnost hlasovat o tom, kde by film chtěli vidět. Pro nás to pak bylo jednodušší, protože jsme věděli, kde je o něj zájem. Takhle nakonec vznikl seznam dvaceti míst, kde jsme film uvedli.

Skoro úplně vymyšlený film (2013)

Podobně jako se *Skoro úplně vymyšleným filmem*, také se ZOO objíždíte kina po České republice, kde je o váš film zájem...

TK: Na rozdíl od *Skoro úplně vymyšleného filmu*, jehož vznik průběžně sledovali fanoušci, se o *ZOO* příliš nevědělo. Sice se k divákům dostal krátký film Zoostory, ale samotný snímek mohli vidět, až když byl dokončen. Zatím byl uveden ve dvaceti osmi městech, někde víckrát. Herečka Alice Antošovská, která ztvárnila postavu, jež propojuje víc povídek, je původem z Brna a vytvořila tam fanouškovskou základnu, takže byl film hodně nasazován v Artu i ve Scale ...

PP: Brno se tak nečekaně stalo sídlem *ZOO*. Než šel film do kin, udělali jsme v srpnu a září site specific projekce. Protože se celý film odehrává ve vlaku, vybrali jsme ve spolupráci s Českými drahami vlaková nádraží. Během projekcí jsme zažili super věci – třeba přijela parní lokomotiva a málem nám zajela plátno na točně, protože někdo někomu zapomněl říct, že má lokomotiva přijet zaparkovat do depa.

TK: Dokonce jsme kvůli tomu vyrobili vlastní plátno, 4×3 metry.

PP: Takže už jsme úplně soběstačné kino. Chybí jen ta stará dodávka, abychom byli mobilní.

***ZOO* má zajímavý trailer, ve kterém si „zahrála“ vedle lidí i zvířata...**

PP: Koncept byl takový, že se film jmenuje *ZOO*, ale nehraje v něm žádné zvíře. Řekli jsme si tedy, že natočíme trailer ve vlaku se zvířaty.

TK: Vymysleli jsme to týden předtím, než jsme trailer chtěli natáčet, a dva týdny před premiérou... (smích)

PP: Začali jsme tedy shánět zvířata a zjistili jsme, že na Žižkově je hospoda, kde má pán pumy v kleci. Přemluvili jsme ho a říkal, že přivede mládě pumy a mládě lva. České dráhy souhlasily, že nás nechají točit na odstavném nákladovém nádraží, kde nám přistaví vagon. Věděli, že tam nějaká zvířata budou – jako kachny a slepice. Potom jsem jim to raději přiznala a paní z Českých drah byla neuvěřitelná, řekla, že pumy jsou větší kočky a jsou pro ni lepší než kachny. Všechno se až neuvěřitelně dařilo, i když to

byla produkce na poslední chvíli. No a den před plánovaným natáčením volala ta paní celá roztřesená, že tam nemůžeme točit, protože přijelo pendolino, začalo hořet a chytlo depo. Potom jsme trailer natočili, ale byli tam jen hadi, mýval... Pumpy už nemohly.

ZOO (2016)

ZOO uvedla do distribuce společnost Artnok film, kterou jsi, Petro, založila s Orlinem Stanchevem. Dalším projektem, jenž pod tuhle distribuční a produkční společnost spadá, jsou pásma nazvaná *Animáčky*. Mohla bys přiblížit, o co jde?

PP: Jde o pásma určená dětskému publiku k projekcím na školách. První pásmo bylo složené z filmů Ateliéru Animované tvorby FMK UTB, druhé z výběru animovaných filmů z českých škol (FAMU, UTB, UMPRUM). Třetí pásmo, na němž momentálně pracujeme, bude složené z evropských filmů. Zatím máme filmy z Německa, Francie a Finska. Zjistili jsme, že v zahraničí fungují distribuce, jež se starají o pásma krátkých filmů pro děti, například interfilm Berlin, který sestavuje pásma pro školy, a na ty jsme se napojili. Stále se snažíme o to, aby vybrané filmy byly zábavné a zároveň se věnovaly

aktuálním tématům.

Co vám dalo studium UTB, v případě Petry také FAMU?

PP: Na UTB jsem našla lidi, s nimiž doted' spolupracuju. Dala mi ostré a leckdy vydřené zkušenosti s tím, co obnáší film udělat. Velký rozdíl mezi UTB a FAMU je v rozpočtech a penězích, které na filmy jsou. Ale kupodivu je tam velký rozdíl také v tom, že sice na UTB tolik peněz nebylo, ale zato tam byla mnohem větší vůle lidí obětovat cokoli, třeba vlastní náklady, nejen co se týče úsilí, ale i financí, aby film mohli společně dělat. Studenti jsou tam mnohem víc zapálení do filmu a obětaví. Na FAMU zase profesionální filmy a televizní pořady reálně dělají učitelé i studenti a je mnohem jednodušší do toho rozjetého vlaku nastoupit. Zázemí pro výrobu je tam super!

TK: My jsme si to vynahrazovali tím, že jsme se učili od sebe navzájem. Se spolužáky jsme si pomáhali a komentovali scénáře...

PP: Na UTB si zažiješ všechny druhy profesí. Poznáš, co to stojí film vyrobit ze všech možných úhlů – i když jsi produkční, tak to poznáš jako kameraman, zvukař, střihač, protože jsi u všech fází. Když na to nejsou prostředky, tak si všichni navzájem pomáhají a všichni dělají všechno, což je jedna velká nevýhoda. Ale zároveň v rámci studia a sebevzdělávání je to naopak velká výhoda.

Na čem momentálně pracujete, co připravujete?

PP: Já se teď věnuju jen televizní produkci. Produkuju stand-up show Underground Comedy na Streamu, a taky dělám na pořadu Comedy Club. Přes stand-upy jsem se dostala k producentům, kteří točí další pořady, a baví mě s nimi pracovat. Občas mi film chybí. Doufám, že se k němu za rok vrátím.

TK: Mám jeden film, který se dvěma kolegy píšeme už hrozně dlouho – byl mockrát přepisovaný a mockrát zavrhnutý Fondem kinematografie, takže čeká na lepší zítřky. Je to generační komedie o partě přátel, která nechce dospět. Chtějí spolu zůstat bydlet na věky věků, ale ono to nejde, protože ten jejich byt se prodává. A oni jsou tak zatvrzelí, že se rozhodnou sehnat peníze a byt koupit. Taky píšu dva scénáře, ne pro sebe, ale figuruju tam jako spoluscenáristka.

No a především píšu společně s kolegyní z Makedonie scénář k filmu, který byl vybrán na mezinárodní scénaristický workshop do Terstu. Zjistila jsem, že se mi líp píše s někým. *ZOO* vznikla za minimální rozpočet, protože tam nebyl nic moc zapotřebí. I styl natáčení tomu byl podřízený. Rozhodla jsem se, že to není až tak špatný nápad. Film, jemuž věřím, že bude dobrý, dělám tak, aby vznikl, i kdyby nedostal žádné peníze. Takže ten scénář, který píšeme, by mohl být totálně nízkorozpočtový, klidně i s neherci, jeden týden v létě na vodě, v kánoích, štáb spolu s herci na cestě, a může to být hotové. Půjde zase o uzavřený prostor jako v případě *ZOO*, jen se změní modul. I kdyby tedy Petra měla spoustu práce, tohle se dá pořád stihnout. (smích)